USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lenky Krupičkové a Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **L. M.**, zastoupena JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 287/18, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2022, č. j. 59 A 16/2022-54,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobkyni **se vrací** zaplacené soudní poplatky v celkové výši 6 000 Kč, které budou vyplaceny k rukám její zástupkyně JUDr. Ireny Strakové, advokátky, z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2022, č. j. MV-29178-4/SO-2022, žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 1. 2022, č. j. OAM-14-34/ MK-2021. Uvedeným rozhodnutím Ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti modré karty, neboť existuje důvodné nebezpečí, že by mohla při svém dalším pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

[2] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu u Městského soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 19. 4. 2022 postoupil Krajskému soudu v Praze (dále též „krajský soud“). Ten následně žalobu odmítl pro opožděnost. Uvedl, že rozhodnutí žalované bylo tehdejšímu zástupci žalobkyně doručeno dne 1. 3. 2022. Třicetidenní lhůta k podání žaloby podle § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů proto uplynula dne 31. 3. 2022. Žaloba však byla podána až dne 3. 4. 2022. Lhůta pro podání žaloby tedy nebyla zachována, pročež krajský soud podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) žalobu odmítl.

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti usnesení krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Zdůraznila, že v České republice žije se svým manželem a dvěma nezletilými dětmi. Prodloužení jejího pobytového oprávnění jí bylo zamítnuto na základě utajovaných informací, které podle ní obsahují skutečnosti, jejichž zdrojem je žádost Ruské federace o její vydání k trestnímu stíhání. Krajský soud nevzal při svém rozhodování v potaz existenci skutečností, které zakládaly zákonný důvod k přerušení řízení, případně k žádosti o jeho obnovu. Bylo totiž rozhodnuto, že vydání stěžovatelky do Ruské federace za účelem trestního stíhání je nepřípustné. Stěžovatelka je přesvědčena o tom, že tento vývoj je důvodem pro obnovu řízení. Správní orgány nemohly rozhodnout předtím, než bylo ukončeno řízení ve věci jejího vydání do Ruské federace, neboť podkladem jejich rozhodnutí byla právě žádost Ruské federace o její vydání k trestnímu stíhání. Stěžovatelka dále uvedla, že podstatou bezpečnostního rizika není podmínka trestní zachovalosti, nýbrž pravděpodobnost existence bezpečnostního rizika. Odkazovala rovněž na rozhodnutí týkající se vydání jejího manžela. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Kasační stížnost stěžovatelka spojila s návrhem na přiznání odkladného účinku.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své rozhodnutí a usnesení krajského soudu. Dále pak upozornila na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2022, č. j. 8 Azs 159/2022-29, kterým byla pro nepřípustnost odmítnuta kasační stížnost manžela stěžovatelky, přičemž se jedná o skutkově totožnou věc. Vyjádřila rovněž nesouhlas s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[6] Důvody pro podání kasační stížnosti taxativně vymezuje § 103 odst. 1 s. ř. s. V nyní projednávané věci by však byla jediným přípustným důvodem kasační stížnosti *nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu* podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s, jelikož žaloba byla krajským soudem odmítnuta pro opožděnost.

[7] Kasační argumentace ale tímto směrem vůbec nesměřuje. Stěžovatelka nijak nebrojí proti závěru krajského soudu o opožděnosti žaloby. Pouze stručně popisuje svou životní situaci a následně se věcně vymezuje proti závěrům rozhodnutí žalované a tvrdí, že byly dány důvody pro přerušení nebo obnovu řízení.

[8] Tato tvrzení tedy nijak nereagují na rozhodovací důvody napadeného usnesení, s jejichž obsahem se zcela míjí (srov. v podobné situaci téže právní zástupkyně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 10 Azs 278/2020-19 a ze dne 7. 9. 2022, č. j. 8 Azs 159/2022-29).

[9] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka opřela svou kasační stížnost jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., vyhodnotil ji Nejvyšší správní soud jako nepřípustnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Proto ji podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120

s. ř. s. odmítl (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77).

[10] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[11] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.
[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka na účet soudu složila částku 6 000 Kč jako poplatek za řízení o kasační stížnosti (5 000 Kč) a za návrh na přiznání odkladného účinku (1 000 Kč), Nejvyšší správní soud současně rozhodl o vrácení těchto soudních poplatků stěžovatelce podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále též „zákon o soudních poplatcích“). Podle tohoto ustanovení soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Ve smyslu § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích se soudní poplatky vrací ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým bylo o vrácení rozhodnuto.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2022

Tomáš Foltas
předseda senátu